

Der lægges vægt på at bevare en behovsorienteret kontrol ikke alene i forhold til risikoen ved de enkelte fødevarer, men også i forhold til virksomhederne. Veldrevne virksomheder med en udbygget egenkontrol, jf. § 52 og de dertil knyttede bemærkninger, vil efter omstændighederne f.eks. kunne kontrolleres mindre hyppigt end andre.

Det er hensigten at lægge hovedvægten på kontrol i form af tilsyn, medens laboratoriekontrol, som er relativt dyr, iværksættes som støtte for tilsynet samt på områder, hvor tilsyn ikke er en egnet metode. Det kan f.eks. gælde kontrol med tilsætningsstofanvendelse, hvor man kan kontrollere recepter og dosering ved tilsyn på virksomhederne i Danmark, men hvor man for importvarer må basere kontrollen på laboratorieanalyser. Bestemmelsen åbner også mulighed for etablering af kontrolprogrammer og kontrolkampagner, eksempelvis programmer for kontrol med forekomst af salmonella eller lægemiddelrester i animalske produkter, og kampagner mod vildledning.

Regulering af anvendelse af analysemetoder er nødvendig for at sikre, at kontrolresultaterne er pålidelige og sammenlignelige, og den samvirker på dette område med lovforslagets § 60, stk. 2.

Til § 63

Bestemmelsen viderefører reglen om særlig kontrol i levnedsmiddellovens § 41, 1. led.

Bestemmelsen tænkes især anvendt, hvor der er tale om fødevarer, som kan udgøre en særlig risiko som følge af forekomst af kemiske eller bakteriologiske forureninger, eller som har ernæringsmæssig betydning. Som eksempler kan nævnes fødevarer, hvor der er risiko for forekomst af mycotoksiner eller patogene mikroorganismer, og fødevarer sammensat med henblik på at opfylde særlige ernæringsmæssige behov. Den nuværende bestemmelse har været anvendt i forbindelse med særlig kontrol med nødder for indhold af aflatoxin og for fødevarer med tilsatte næringsstoffer, f.eks. kosttilskud og modermælkserstatninger.

Bestemmelsen kan også anvendes for tilsætningsstoffer og materialer og genstande, jf. §§ 18 og 30.

Som udgangspunkt skal virksomhederne betale de udgifter, som er knyttet til den særlige kontrol, jf. § 56, stk. 2.

Til § 64

Bestemmelsen viderefører indholdsmæssigt levnedsmiddellovens §§ 33 og 35, kødlovens § 19, stk. 2, æglovens § 10 og mælkeproduktlovens § 15, stk. 2, idet der tillige er foretaget en udvidelse med flere ek-

sempler på foranstaltninger, hvorom der kan gives påbud eller forbud.

Fødevarerfremstilling og salg m. v. er en meget kompliceret proces, som indebærer risici og muligheder for fejl, som kan gøre levnedsmidler uegnede til menneskeføde, medføre vildledning eller på anden måde gøre fødevarer uegnede til de påtænkte formål.

Derfor opstilles der en lang række krav til virksomheders indretning og drift, og til fødevarernes sammensætning, mærkning m. v. Disse krav er beskrevet i bemærkningerne til de foregående kapitler. Fødevarerområdets mangfoldighed og kompleksitet samt udvikling af ny teknologi og processer, udvikling af nye produkter, internationalisering af regeldannelsen og hensyntagen til forbrugerønsker og -holdninger betyder, at fødevarerlovgivningen bliver omfattende og kompliceret. Det betyder også, at det er umuligt at foretage en rimelig udtømmende regulering af området i lovform. En udtømmende regulering vil ej heller kunne finde sted i form af administrativt fastsatte bestemmelser.

Dette er almindeligt anerkendt, og genfindes i al moderne fødevarerlovgivning.

Det betyder, at myndighederne, for at kunne sikre en forsvarlig administration af området, må være i besiddelse af en række instrumenter, som er egnede til at sikre, at reglerne også følges i praksis. Der er mange forhold, der har betydning, når man f.eks. skal sikre overholdelse af generelle bestemmelser, som lovforslaget § 7 om fødevarers egnethed til menneskeføde og § 19 om vildledende markedsføring m.fl. Det drejer sig både om råvaretype, tilsætningsstofanvendelse, opbevaring, transport, maskiner, indretning og drift af virksomheder m. v.

Det er derfor nødvendigt at kunne udstede forbud og påbud til de ansvarlige for salg og behandling af fødevarer for dermed at sikre, at reglerne overholdes. Det er også nødvendigt for at gøre det klart for virksomhederne, hvilke handlinger de skal iværksætte eller standse, for at loven og de med hjemmel heri fastsatte krav overholdes.

Det er ikke muligt præcist at beskrive, hvori sådanne påbud eller forbud består. Det strækker sig lige fra nedlæggelse af forbud mod at anvende en konkret råvare i fødevarerproduktionen til at påbyde udskiftning af uegnede eller nedslidte maskiner, at foretage ekstra rengøring, at anvende egnet emballage, at foretage ompakning eller ommærkning, at udstede forbud mod salg af en vare eller påbud om, at en vare skal destrueres.

De fleste forbud og påbud vedrører forhold om indretning, rengøring, vedligeholdelse og drift af virksomheder, herunder påbud om indarbejdelse af